

יולדת באפילה

ליאורה (שם בדוי) היא אישה צעירה, בסוף החודש השביעי להריונה, שאושפזה, בשל מצבה הנפשי הקשה, בחדר בידוד במחלקה הפסיכיאטרית בהדסה עין כרם • לילה אחד היא ילדה שם לבדה, בלי שאיש ייענה לקריאותיה • במהלך הלידה נחבט ראשה של התינוקת ברצפה וכיום היא סובלת משיתוק מוחין ומפיגור • בפסק הדין באחת הפרשות הרפואיות החמורות שנחשפו בישראל קבע בית המשפט שבית החולים התרשל בטיפולו במאושפזת • "ישראל שישבת" חושף: כך ניסה בית החולים הדסה עין כרם לחמוק מאחריות

מקרים לא מעטים שבהם היא נקשרה. בתקופת אשפוזה במחלקה הפסיכיאטרית טופלה ליאורה בידי מספר רופאים. הפסיכיאטרית ד"ר חנה יובל היתה הרופאה המטפלת שלה והיא נבדקה גם בידי הגינקולוג ד"ר דוד מנקוטה, המשמש יועץ גינקולוגי של המחלקה הפסיכיאטרית בהדסה, ובידי גינקולוגים נוספים מהדסה. כשלושה חודשים לאחר תחילת אשפוזה במחלקה הפסיכיאטרית, לאחר חצות, ילדה ליאורה את בתה התינוקת. לפי קביעת פסק הדין, בעת הלידה היא היתה לברה בחדרה, ללא נוכחות צוות רפואי כלשהו. רק לאחר שהתרחשה הלידה בחדרה במחלקה הפסיכיאטרית הגיעו הרופא התורן של המיחלקה והצוות הסייעודי לחדרה, ורק אז ניתן לה טיפול רפואי

טות והיו תקופות סוערות וקשות מאוד, שבהן היא תוארה על ידי הצוות הרפואי בהדסה כ"פסיכוטית, חסרת שיפוט ותובנה". בבית המשפט העידה הילה הייט, האחות הראשית במחלקה הפסיכיאטרית, כי "היא היתה חולה סוערת במיוחד, שהזיקה גם לעצמה וגם לסביבה... היינו צריכים להשגיח עליה כל הזמן, מפני עצמה בעיקר. היא עשתה הרבה דברים מסוכנים, היא היתה מפילה את עצמה על הבטן, מתקלחת במים רותחים, לפעמים עם הבגדים, עושה את צרכיה בחדר... היא היתה מאוד מאוד סוערת, היא היתה שומעת קולות וזה דבר מאוד מפחיד". כחלק מהטיפול ננעלה ליאורה פעמים רבות בחדר בידוד מיוחד במחלקה, שנועד להרגעה, והיו גם

ביותר של התינוקת, אשר אלמלא התרשלות הדסה אפשר היה למנוע. מקרה חמור מעין זה, המתרחש בין כותלי בית החולים, צריך היה להביא את הדסה לעשות בדיקה מקיפה כדי להפיק לקחים ולהבטיח שמקרה מעין זה לא יישנה בעתיד... (ואולם) אירוע חריג מצער וקשה מעין זה לא זכה לתחקיר מסודר של הדסה". בעקבות פסק הדין הגיש בית החולים הדסה ערעור לבית המשפט העליון.

"חולה סוערת במיוחד"

על פי תיקה הרפואי של ליאורה, תקופת האשפוז שלה התאפיינה בעליות ובמורדות – היו תקופות רגועות ושקט

בדצמבר 2010 קבע בית המשפט המחוזי בירושלים כי על הדסה לשלם לתינוקות ולהוריה פיצוי של כ-5 מיליון שקלים. פסק הדין מגולל לא רק את האירוע הקשה, אלא גם את הדרך שבה ניסה בית החולים להרחיק מעליו את האחריות. "בין כותלי בית החולים, בחדר חשוך במחלקה הפסיכיאטרית", כתב השופט משה רביד בפסק דינו, "הסתובבה האם חולת סכיזופרניה במשך כשעה וחצי, כשהיא סובלת מצירי לידה, בלי שאיש מצוות המחלקה הבחין ברבר במשך זמן ניכר ופנה לטפל בה. כך מצאה עצמה האם, בעל כורחה, כורעת ללדת בפנית החדר, ללא כל הכנה ובלי שתהא לידה נפש... לסייע בידה לקבל את התינוקות שהגיחה לאוויר העור לם. תוצאותיו העגומות של אירוע זה ראינו בנכותה הקשה

שות הרפואיות החמורות שנחשפו בישראל. הלידה אירעה כשלושה חודשים לאחר תחילת האשפוז, כשליאורה היתה בשבוע ה-32 להריונה (סוף החודש השביעי), ובמהלכה נחבט ראשה של התינוקת ברצפה. בעקבות הפגיעה אובחנה התינוקת כעבור שנה כסובלת משיתוק מוחין ומפיגור קשה. היום היא משותקת לחלוטין בשתי הרגליים ומשותקת באופן קשה בשתי הידיים וזקוקה להשגחה צמודה 24 שעות ביממה. "היו לי כאבי תופת שרק הלך והתגברו", מספרת האם על מה שעבר עליה בעת הלידה בחדר הבירוד, "עליתי וירדתי מהמיטה, רפקתי על הדלת, אבל אף אחד לא התייחס אלי. כשאני נזכרת באירוע, אני מייד וזכרת את רעש ה'בום' של הנפילה, שהיתה בעוצמה גדולה, ואת הדם על הרצפה".

ורשים ספורים לאחר נישואיה, באביב 2004, החלה ליאורה, שם בדוי, לסבול ממשבר נפשי קשה כתוצאה ממוות פתאומי של קרוב משפחה. בתוך זמן קצר היא אובחנה כלוקה בסכיזופרניה ואושפזה בכפייה בהדסה עין כרם. האשפוז נעשה במחלקה הפסיכיאטרית בה דסה ולא במחלקה סגורה של אחד מבתי החולים הפסיכיאטריים בירושלים, מאחר שהרופאה שלה סברה שבבית חולים כמו הדסה היא תוכל לקבל מענה ומעקב רפואי לא רק למחלת הנפש הקשה שממנה סבלה, אלא גם להריונה – שכן ליאורה היתה אז בשבוע ה-19 להריונה. סיפורה של ליאורה (21), שילדה בחדר הבירוד במחלקה הפסיכיאטרית, ללא כל השגחה רפואית, הפך לאחת הפרי

ת

מימין לשמאל: הפסיכיאטרים ברום' טיאנו ופרופ' קוטלר; עו"ד ילינק המייצג את האב, ועו"ד שרים המייצג את האם

צילומים: אסנת קורנסקי, יוסי זליגר

בידי צוות שמיומן במיילדות ובגינקולוגיה. לפי ממצאי פסק הדין ולפי התיק הרפואי, התינוק נולדה פגה, במשקל 1,600 גרם. כתשע שעות לאחר הלידה היא סבלה ממצוקה נשימתית וחבורה להנשמה מלאכותית. הפגה הועברה למחלקה לטיפול נמרץ בהרסה הר הצופים, שם אובחן אצל רימום תוך מוחי והרס של רקמות במוח.

כמה שבועות לאחר הלידה הסתמן שיפור הדרגתי במצבה הנפשי של האם וכחודש לאחר הלידה היא שוחררה לביתה והחלה בטיפול פסיכיאטרי במסגרת של אשפוז יום. בהמשך התגרשו היא ובעלה.

מה באמת קרה בלידה?

בנובמבר 2007 הוגשה תביעת רשלוות רפואית נגד הרסה בדרישה לפיצויים כספיים לבית המשפט המחוזי בירושלים. את התביעה הגישו עורכי הדין ליאת שחר וד"ר דוד שרים בשמן של התינוקת והאם, ועו"ד ר"ר שמואל ילינק הגיש את התביעה בשמו של אבי הילדה.

אחת הסוגיות המרכזיות שנידונו בבית המשפט היתה מה בדיוק קרה לפני הלידה ובלידה עצמה, בשעה שהאם היתה כלואה בחדר הבירור. על תהליך הלידה עצמו העידה האישה בבית המשפט ואמרה שבזמן שהיתה כלואה אף אחד מאנשי הצוות לא נענה לקריאותיה.

"לאחר כמה פעמים של לשכב ולקום, הכאבים הפכו להיות יותר ויותר חזקים", העידה בבית המשפט, "והפכו לממש בלתי נסבלים. ניסיתי להתהפך מצד לצד ולמצוא תנוחה שתהיה נוחה לי ולא הצלחתי. גררתי את עצמי בקושי מה מיטה, או זזתי לאורך המיטה לכיוון הפינה, כדי להימנע על ידי הקיר ועל ידי המיטה. כל אותו זמן בכיתי וצעקתי ואף אחד לא הגיע. תוך כדי התווה לכיוון הקיר הרגשתי רטוב בין הרגליים, חשבתי שזו ירידת מים ונדמה לי שראיתי גם דם. כשהגעתי לפינה כבר לא יכולתי לעמוד יותר, כאילו אני עושה פיפי, כדי לנסות להקל על הלחץ. פתאום שמעתי מכה חזקה. הסתכלתי וראיתי את הילדה על הרצפה עם המון דם. כל החיים שלי לא אשכח את הצליל הזה".

לעומת עדותה של הילודת, הצוות הרפואי שעבד באותו לילה במחלקה הפסיכיאטרית בהרסה העיד בבית המשפט כי השתלשלות העניינים היתה שונה בתכלית והלידה לא התרחשה כשהאם היתה לבדה. בתיק הרפואי שלה בבית החולים כתבו האחים שעבדו באותה משמרת לילה: "בתחילת המשמרת נראתה באי שקט, תלונות על כאבים בשיפולי הבטן, היה רושם של התחלת צירים והדבר רווח לרופא התורן... כעבור כמה דקות החלה ללדת, מייד הועזק צוות של חרדי הלידה. במהלך הפרוצדורה היתה רגועה, עמדה בפנינת החדר, התינוק טופל כראוי, ובהמשך הועברה לחדר לידה...".

ד"ר בניגין לוי, שהיה הרופא התורן במחלקה הפסיכיאטרית באותו לילה, מסר בבית המשפט ביולי 2010 גירסה שונה מזאת שנכתבה בתיק הרפואי. בעדותו סיפר כי לאחר שהלך לישון בחדר התורנים, לפני הצוות, אחד האחים במחלקה התקשר אליו ואמר לו שהוא מתלבט אם יש צורך לבדוק את האם, מאחר שמדובר באי שקט חריג. לדברי הרופא, בתוך מספר דקות הוא התייצב בתחנת האחיות במחלקה. לדבריו הוא ראה אז שהאם רגועה על המיטה (את המתרחש בחדר הבידוד אפשר לראות מחדר האחיות, שכן מותקנת בו טל-וויזיה במעגל סגור), ולכן התעכב מעט לקרוא את תיקה הרפואי. לאחר מכן נכנס לחדר וראה את האם בפנינת החדר כשעל הרצפה, בין רגליה, תינוק בוכה. הרופא קרא לא-חיים שהגיעו במהירות, התקשר לרופא הילדים ולגינקולוג שטיפלו בתינוקות עד שהגיע צוות מתגבר והעביר אותן למחלקת היולדות.

"למחרת הלידה הוחזרתי לאותו חדר", מספרת ליאורה, "ואני זוכרת שנשארו אפילו חלק מכתמי הדם על הרצפה בפנינת החדר. כואב לי מאוד על הלידה. למה שתיוולד בצורה כזו ותחיה בצורה כזו?".

בית החולים ניסה לדחות בבית המשפט את גירסתה של ליאורה וביקש מבית המשפט לפסוק שלא ניתן לסמוך על עדותה של האם, שלפיה התינוקת נפלה במהלך הלידה, מאחר שיש אצלה חשש לעיוות תפיסת מציאות, עקב מחלת הסכיזופרניה שממנה סבלה באותה עת. בית החולים הרסה התבסס בקביעה זו על חוות הדעת המקצועית של פרופ'

אירוע שבו יולדת אישה צעירה, במרכז בית החולים הכי משוכלל בישראל, בחדר סגור במחלקה פסיכיאטרית, ללא איש בחדר, כאשר היא במרחק חמש דקות מחדרי לידה ואף איש צוות לא נכנס למנוע נזק מהיילוד, הוא אירוע מחריד, אומר עו"ד שרים, עורך דינה של האם

לא יכלה לתפוס את הלידה כי שתי ידיה החזיקו – אחת בקיר והשנייה במיטה – היא שמעה חבטה, לדבריה מפני שראשה של הילדה נחבט ברצפה. או היא נשכבה בחצי ישיבה על הרצפה והתינוקת לידה. היא פחדה לגעת בה והיא צעקה. הצוות הגיע, עטפו את התינוקת ורצו מהה...".

פרופ' טיאנו העלה בחוות דעתו ביקורת יוצאת דופן בחי ריפוחה כלפי עמיתו למקצוע פרופ' קוטלר. הוא כתב כי הוא "תמה על כך שעמיתי המלומד לא ברך את התובעת לפני שערך את חוות דעתו. מדובר במסמך תיאורטי שאינו עומד בקנה מידה לחוות דעת פרטנית ואישית. כולנו מכירים את הספרות הרפואית ואת העובדה שהספרות מדווחת על סבירות גבוהה או נמוכה להופעת נתונים אלו או אחרים ברמות היתכנות שונות. לא לכך התכוון המחוקק, הרופא והאתיקן כשקבע שחוות דעת רפואית תינתן על סמך בדיקה רפואית".

טיאנו סיכם כי "התקיימו ראיות מעבר לסבירות שטענתה של האישה כאשר לחבלה שהיתה במהלך הלידה ברצפת חדר הבידוד היא אכן אמיתית".

בחקירתו בבית המשפט העיד קוטלר שחוות דעתו אכן היתה תיאורטית בלבד, מאחר שהוא לא ברך את ליאורה או דיבר איתה. השופט דחה בתוקף את חוות הדעת של פרופ' קוטלר וקיבל את חוות דעתו של פרופ' טיאנו ופסק כי "אין בעובדה שהאם סבלה ממחלת סכיזופרניה פעילה בתקופת האשפוז בבית החולים לכשעצמה, כדי לבטל דבריה באופן גורף. מכל מקום, לא עלה בידי הרסה להוכיח כי טענת האם באשר לאופן התרחשות הלידה משוללת יסוד בשל בעיות נפשיות שמהן סבלה".

עוד קבע השופט כי "אין ספק" שהאם זוכרת חלק מפרטי האירוע ואף קבע כי אינו מקבל את עדותו של הרופא התורן רן באותו לילה, ד"ר לוי, שלפיה "הלידה התפתחה בתוך מספר דקות בודדות...".

פרופ' קוטלר מסר בתגובה: "צירפתי לחוות דעתי, שאותה כתבתי בצורה מאוזנת, עשרות מאמרים התומכים בחוות דעתי. הויכוח הוא אכן בעייתי, לדעתי, באפיוורה חריפה של סכיזופרניה".

"הם מנסים לרכוב על מצבי הנפשי", אומרת ליאורה על הניסיונות של בית החולים הרסה לפקפק באמינות גירסתה. "לא מספיק שהם התנהגו אלי באכזריות רבה, גם אחרי הלידה הם עמדו קפואים ולא שאלו אותי אפילו איך היתה הלידה. הם לא התנהגו אלי כמו בן אדם שאפשר להאמין לו, וכל מי שדיבר איתי ידע שאפשר לדבר איתי. הם לא הקשיבו לי ולא היה מי שיקשיב לי. עכשיו הם ניסו להפיל

משה קוטלר, מבכירי המסדר הפסיכיאטרי בישראל, המכהן בין השאר כמנהל בתי החולים הפסיכיאטריים הממשלתיים בבאר יעקב ובנס ציונה; כיו"ר המועצה הלאומית לבריאות הנפש במשרד הבריאות; וכמשנה לדיקן (לנושא החינוך הרפואי) בפקולטה לרפואה באוניברסיטת תל אביב.

פרופ' קוטלר לא פגש את ליאורה ולא ברך אותה בעצמו. הוא התבסס בחוות דעתו על התיק הרפואי שלה מהרסה ומי קופת חולים כללית, וכן על הספרות הרפואית בנושא זה. הוא ציין בעדותו כי מחקרים רבים הראו שלחולי סכיזופרניה יש פגיעה בולטת בזיכרון ויש אצלם תופעה של עיוות המציאות עקב המצב הפסיכוי החריף. לטענתו, התגלו אצל חולים אלה טעויות בהבחנה בין דמיון למציאות וזיכרונות שווא.

פרופ' קוטלר ציין כי בעייתי מאוד לקבוע שאירוע מסוים קרה על סמך דבריה של האם בלבד, והקביעה המשפטית ראוי שתקבע במקרה זה על פי "מסד נתונים אובייקטיביים מוצקים ולא על מכלול של טענות ונתונים סובייקטיביים".

קוטלר העלה גם השערה כי מאחר שמדובר ב"אישה צעירה, בשנות ה-20 לחייה, היא תתקשה להתמודד עם מציאות שבה בתה נכה נירולוגית קשה עקב לידה מוקדמת, והיא כבר גרושה, תחת אבחנה של מחלה סכיזופרנית קשה ומתמשכת.

לא ניתן לשלול שתנסה למצוא הסבר לסיטואציה הבלתי אפשרית באמצעות שימוש במנגנון של הטלת האחריות והאשמה על הסביבה ובכך לפטור עצמה מתחושת אשמה קשה מנשוא".

מלחמת הפסיכיאטרים

עורכי דינה של ליאורה הגישו חוות דעת מנוגדת של פסיכיאטר בכיר אחר, פרופ' שמואל טיאנו. פרופ' טיאנו הוא חבר הוועד המרכזי של איגוד הפסיכיאטרייה העולמי, ניהל את בית החולים גהה בפתח תקווה וכיהן בשורה של תפקידים בכירים ביותר במסדר הפסיכיאטרי בישראל.

פרופ' טיאנו ברך את ליאורה באוקטובר 2008. בחוות הדעת שלו הוא כתב כי סיפרה לו שכמה שעות לפני הלידה היא ביקשה מחברה שהיתה לידה שתודיע לאנשי הצוות הרפואי שיש לה צירים, אבל "הם מסרו שהצוות לא מתייחס, בטענה שהיא ממילא כל הזמן מתלוננת על כאבי בטן ושככל מקרה זה עדיין לא הזמן ללידה. היא הרגישה כאבים חריפים עד סביבות שתיים לפנות בוקר, והיא זוכרת שבסביבות שעה זו היא הרגישה שהיא חייבת לעמוד בתנוחה של חצי כריעה.

היא תמכה בעצמה בשתי הידיים בין הקיר למיטה, ואז היתה אצלה ירידת מים והלידה יצאה עם הרבה דם מסביבה. היא

בית החולים הדסה עין כרם. הגיש ערעור על פסק הדין לבית המשפט העליון צילום: ליאור מרחי

עלי את האשמה... אחרי הלידה הם לא התייחסו אלי כאל מישהי שרוצה לראות את התינוק ולא הציעו לי לראות אותו. למחרת הלידה אפילו שאלתי את אחותי אם התינוק מתה בגלל הנפילה שלה על הרצפה. "בגלל שהרסה הם הגדולים והחזקים הם מרשים לעצמם להתנהג ככה ולהגיד עלי כל דבר... ואילו אני, הקטנה חולת הסכיזופרניה, שנתנו לה להתענות לבר בליה עוד זוכרת את כמויות הרם שזרמו בחדר ועכשיו אני צריכה להתמודד ולגדל את הילדה שתהיה מוגבלת לכל החיים. אבל זו ילדה שאני אוהבת מאוד, היא כל חיי ואני מוכנה לעשות ועושה בשבילה את הכל".

השוואה לג'רפה

בית החולים ניסה לקעקע את התביעה גם בטיעון כי לא ייתכן שראשה של התינוקת נחבט ברצפה בנסיבות של לידה בכריעה. הדסה ניסתה לתמוך בטענה זו באמצעות חוות דעתו של הגניקולוג פרופ' יצחק בליקשטיין, רופא בכיר במחלקת נשים ויולדות בבית החולים קפלן ברחובות, המשמש רופא אחראי במרפאת הריונות בסיכון גבוה. בליקשטיין טען בחי וות דעתו מטעם הדסה כי הטענה שהתינוקת נחבלה בראשה חייבת להניח שהאישה ילדה אותה בעמידה וזאת "כמנהג חלק מהבהמות והחיות".

לדבריו, "הרוב המכריע של הבהמות והחיות – וכך גם הנשים הכורעות ללדת בצורה טבעית (רוב הנשים בעולם) – יולד בתנוחת כריעה או רביצה. מכאן שסביר להניח שלידה ספונטנית לא תרחש בעמידה... כאשר עובר נולד מגובה כריעה הוא איננו יכול להיחבל, גם אם הוא נופל". עוד ציין פרופ' בליקשטיין בעדותו כי מכיוון שחבל הטבור לא נקרע במהלך הלידה, התינוקת יכלה להיחבט ברצפה רק במקרה שבו האישה היולדת היתה גמדה.

בספטמבר 2010 העיד פרופ' בליקשטיין: "תינוק לא טס החוצה כמו מנוע של קטיושה. זאת לידה, תינוק נלחץ החוצה – גם בלידה מוקדמת – יוצא לאט לאט, כך שאין פה איזון שהי הטסה של התינוק אל הרצפה באיזון דרמה". כשנשאל בליקשטיין איך לדעתו הגיעה התינוקת לרצפה הוא השיב: "זה לא יכול לגרום לנפילה, לחבלה. אחרת כל הג'רפרות היו יוצאות עם פגיעה מוחית... לפי ההיגיון הרפואי והניסיון הרפואי שלי, לא מכיר דרך שאפשר ללדת בעמידה".

ואולם השופט רביד רחה את עמדת הדסה גם בנושא זה וקבע כי הוא אינו מקבל את התזה של פרופ' בליקשטיין. "כאשר אישה כורעת ללדת לברה", קבע, "ברי כי אין לה את הכוחות הדרושים גם לקבל את היילוד. קל וחומר בעיניינה של אם אשר כרעה ללדת ללא הכנה מוקדמת בחדרה, כשהיא נתמכת באמצעות שתי ידיה במיטה ובקיר החדר, וזו לה הלידה הראשונה, בלי שאדם פנה לסייע בידה. במצב דברים זה, האפשרות שהתובעת (התינוקת; ר"ר) נפלה וניחבטה מסתברת הרבה יותר מהאפשרות שהגיעה לרצפה באיטיות וברכות".

עוד קבע השופט כי הוא אינו מקבל את ההשוואה שערך פרופ' בליקשטיין בעדותו בבית המשפט "בין לידת אדם ללידה של ג'רפה ובעלי חיים אחרים. העובדה שבעלי חיים נולדים בלי שמישהו יקבל את היילוד לא משליכה על בני האדם ולא מייטרת את החשיבות שבקבלת הלידה כראוי על ידי מיילדת, כפי שסבר גם המומחה (בליקשטיין; ר"ר) עצמו בהעידו כי אם היה נוכח מישוהו בחדר עם האם הוא היה משיכב אותה – דהיינו, לא מאפשר לאם ללדת בכריעה".

"בהדסה התרשלו"

השופט קבע כי בנסיבות המקרה הקשות של ליאורה, שסבלה ממצב נפשי חמור והיתה בהריון, היה על הרופאים הגניקולוגים שטיפלו בה בהרסה להבהיר לצוות הרפואי והסיעודי במחלקה הפסיכיאטרית כי מדובר בהריון בסיכון גבוה לפגיעה בעובר ולהתרחשותה של לידה מוקדמת. השופט ציין כי היה אפשר לצפות כי ד"ר מנקה, היועץ הגניקולוגי של המחלקה הפסיכיאטרית, ינחה את הצוות הרפואי בזיהוי סימני מצוקה או סימני לידה מוקדמת גם תוך כרי תשומת לב לקשיי התקשורת של הצוות עם האם, בגלל מצבה הנפשי הקשה.

"היערכות הצוות הרפואי והסיעודי לאפשרות של לידה

השופט משה רביד כתב בפסק דינו: "בין כותלי בית החולים, בחדר חשוך במחלקה הפסיכיאטרית, הסתובבה האם חולת סכיזופרניה במשך כשעה וחצי כשהיא סובלת מצירי לידה, בלי שאיש מצוות המחלקה הבחין בדבר. כך מצאה עצמה האם כורעת ללדת בלי שתהא לידה נפש"

משפטי חזיתי בבית המשפט, במקום לקבל אחריות, ולהימנע מהליכים משפטיים".

"אירוע שבו יולדת אישה צעירה, במרכז בית החולים הכי משוכלל בישראל, בתוך חדר סגור במחלקה פסיכיאטרית באמצע הלילה, ללא איש בחדר, כאשר היא במרחק חמש דקות מחדר לידה ואף איש צוות לא נכנס לקבל את הלידה ולמנוע נזק מהיילוד, הוא אירוע מחריד", אומר עו"ד שרים, עורך דינה של האם, שהוא גם רופא במקצועו.

"חמורה שבעתיים ההתנהלות של בית החולים, אשר במקום לבוא ולבקש סליחה על התיאום הלקוי בין מחלקותיו, על כי לא ערך מעקב ראוי אחר ההריון, שהיה הריון בסיכון גבוה, בחר לנהל את המערכה המשפטית עד תום".

ranr@israelhayom.co.il

מוקדמת היתה מונעת את התרחשות הלידה כאשר האם בגפה בחדרה", קבע השופט, "אי הימצאות צוות רפואי לטפל באם במהלך הלידה אינו תואם פרקטיקה רפואית מקובלת והינו התרשלות של הדסה בטיפול באם". השופט גם קיבל את דבריה של האם על מה שקרה בלידה וקבע כי נכותה של התינוקת נגרמה כתוצאה מחבלה עקב הטחת ראשה ברצפה במהלך הלידה וכי "אלמלא התרשלות הדסה... ניתן היה למנוע חבלת הראש שנגרמה לתינוקת".

"זו, ללא ספק, אחת מן הפרשות הקשות שנידונו בבתי המשפט בישראל, במסגרת תביעות על רשלנות רפואית", אומר עו"ד שמואל ילינק, המייצג את אביה של התינוקת. "חבל מאוד שבית החולים הדסה, שהוא מהטובים בארץ, לא השכיל לראות כאן את הצד האנושי ובחר בדרך של עימות

הדסה עין כרם: המקרה תוחק, פסק הדין לא מקובל עלינו

המשפט המחוזי "שגה בכך שביסס את פסק דינו על עדותה של מי שבזמנים הרלוונטיים היתה חולה סכיזופרנית קשה ביותר (הקשה אי פעם במחלקה), אשר הוכח ברישום הרפואי שאותו ציין בית המשפט כאמין, מהימן ומקיף ביותר, כי היתה חסרת שיפוט וחסרת תובנה". מהדסה אף צוין כי בית המשפט שגה בכך שבחר להאמין לגיי רסת האם, בעוד "הוכח שהאם לא בחלה בעבר מלפנות לדרך השקר כאשר ביודעין ובמתכוון שיקרה לבעלה טרם הנישואים ולא סיפרה לו כי היא חולה במחלת נפש, וזאת על מנת שלא יבטל נישואיה עימו. הוכח, אם כן, כי אמינותה של האם לוקה בחסר בלשון המעטה".

עוד נכתב מטעם הדסה בערעור לבית המשפט העליון כי בית המשפט המחוזי טעה בכך שקבע כי מקור הנזקים של התינוקת לא נגרם כתוצאה מהפגות (שלא היתה בת מניעה), אלא כתוצאה מהנפילה, וזאת על בסיס הגירסה הלא אמינה של האם.

עוד טוענים בהדסה בערעור כי בית המשפט המחוזי טעה בכך שלא קיבל את חוות הדעת של הפסיכיאטר פרופ' משה קוטלר בשל העובדה שהיא תיאורטית בלבד, ובכך פסל למעשה את כל מוסד חוות הדעת הנסמכת על הרשומה הרפואית בלבד.

וברת בית החולים הדסה עין כרם, יעל בושם-לוי, מסרה בתגובה כי "קביעת בית המשפט אינה מקובלת על הדסה, ועל כן הוגש ערעור מפורט לבית המשפט העליון. לאחר המקרה המצער נערכו בהדסה בדיקות ותחקירים בכל הרמות". הרו"רת לא מסרה את התגובות האישיות של הרופאים המעורבים בטיפול ביולדת.

בערעור שהגיש באחרונה בית החולים לבית המשפט העליון הוא מבקש מבית המשפט לבטל את פסק הדין שנתן השופט משה רביד בבית המשפט המחוזי ולקבוע כי לבית החולים אין כל חבות בנו"דים של התובעים, מאחר שהלידה של התינוקת היתה "בלתי ניתנת לצפייה ומניעה".

בערעור טוען בית החולים הדסה, בין השאר, כי בית המשפט המחוזי טעה כשקבע כי ההריון של האישה היה בסיכון גבוה ללידה מוקדמת ושהיה מקום להיערך לאפשרות זו ולצפותה מראש, וכי הוא טעה בקביעה שעל הצוות הרפואי היה להיות ערוך לתת מענה ראשוני ופינוי מידי לחדר הלידה.

בית החולים הדסה חוזר בערעור על הטענה כי יש קושי לקבוע את עובדות המקרה בהתבסס על עדות האישה, וטוען עוד כי בית